

colecția
RÂSUL
LUMII

Adrian Lustig (n. 1953, București) absolvă cursurile Facultății de Automatică a Politehnicii din București, iar din 1989 este doctor în calculatoare electronice al Institutului Politehnic bucureștean. Formația sa tehnică se împacă bine nu doar cu vocația umanistă, ci și, după 1989, cu flerul omului de afaceri. Adrian Lustig debutează în presă în 1979, în revista *Luceafărul*, pentru ca trei ani mai târziu să-i apară primul volum, romanul *Romanță cu stagieri* (Editura Cartea Românească). Prima apariție la televiziune are loc în 1987, cu teleplay-ul *O poveste romantică*, iar debutul în teatru se petrece la Iași, în 2002, cu piesa *Cercul Matteo*. Cea dintâi piesă radiofonică, *Poker*, i se joacă în 2003, în timp ce pentru primul film, *Nunta mută*, trebuie să așteptăm anul 2008. De ani buni, Adrian Lustig își dovedește versatilitatea și hărnicia în literatură, televiziune, radio și cinematografie. *Funeralii fericite!*, odiseea dulce-amăruie a unui român aspirant la naturalizare în Franța, este romanul care-l readuce în atenția lumii literare românești după o perioadă rezervată altor priorități.

Cărți de Adrian Lustig:

Romanță cu stagieri

Legea timidității universale

Un loc pe roată

Un băiat ura o fată

Un ceai cu tipele de sâmbătă

Poker și alte două comedii

ADRIAN LUSTIG

Funeralii fericite!

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coordonatorul colecției: Radu Paraschivescu

Redactor: Radu Paraschivescu

Coperta: Andrei Gamarț

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

Corector: Cristina Jelescu

DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la C.N.I. „Coresi“ S.A.

© HUMANITAS, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUSTIG, ADRIAN

Funeralii fericite! / Adrian Lustig. – București: Humanitas, 2010

ISBN 978-973-50-2766-7

821.135.1-31

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Pentru Genua

Prolog foarte lung

în care aflăm ce hram poartă Lionel, cum face domnul Claude o asigurare oneroasă, cum ghicește Esmé moartea cu bon fiscal și TVA inclus și cum se consolează femeile neconsolate din Nantes. Cântă Dalida.

Angers e un oraș situat în nord-vestul Franței... dar pe cine interesează orașul Angers? Poate pe primarul din Angers. Și pe el, doar în preajma alegerilor locale. Ar fi de interes faptul că are o catedrală cu cel mai frumos vitraliu din secolul al XIII-lea, reprezentându-l pe sfântul Julien – cine-o mai fi fost și ăsta. Aceasta și-a disputat cu catedrala din Metz – pe toată durata Evului Mediu – posesia capului original al sfântului Ioan Botezătorul; amândouă lăcașurile dețineau câte unul. Cum era evident pentru toată lumea că sfântul n-ar fi putut să aibă în nici un caz două capete, iar Salomeea – singura capabilă să tranșeze disputa fără echivoc – murise demult, adevărul a rămas undeva la mijloc, la catedrala din Tours. Această dispută de marketing religios a avut însă o influență benefică asupra răspândirii circuitului în Europa. Circ care continuă și azi: au proliferat trupele itinerante care prezintă, în panopticumuri,

adrian lustig

diverse vietăți cu două capete, de la viței la broaște testoase și purici. Ar mai fi de spus doar că orașul are o echipă de fotbal – SCO Angers – care se zbate în apele mlăștinoase ale ligii a doua franceze. Pe la mijlocul romanului, SCO Angers, dintr-o confuzie generală, va promova, pentru o noapte, în Ligue 1. A, să nu uit: aproximativ prin mijlocul orașului trece râul Maine.

La periferie, a crescut din asfalt, prin anii '80, un bloc de opt etaje, identic cu alte blocuri care au apărut pletoric în acea perioadă, ca să facă față unei demografii debordante. Blocul are garsoniere și apartamente cu două camere, dar n-are interfon. În loc de interfon, există o portăreasă – *madame Agnès* – care decide discreționar cui să-i deschidă ușa și cui nu. *Madame Agnès* are un mic oficiu chiar la intrare și nimeni nu poate intra sau ieși din bloc fără ca ea să-l repereze. E mereu îmbrăcată în negru și, în spatele ferestruicii prin care monitorizează tot ce mișcă în holul blocului și nu numai, pres-tează, cât e ziua de lungă, două activități complementare: gătește cușcuș la un primus și calcă. E de la sine înțeles că holul miroase a ulei și a detergent ieftin, dar chiriașii blocului au locuit și în condiții mai proaste. Chiar mult mai proaste. Nici unuia nu-i trece prin cap să protesteze. Atât i-ar trebui.

E duminică, 6 mai. Ne aflăm în garsoniera cu bucătărie americană, de la etajul patru, în care

funeralii fericite!

locuiește, cu chirie, Lionel Frunza. Ceasul electronic al radioului de pe noptieră arată 5.59. Exact când se pregătește să țârâie enervant de ora 6, Lionel sare ca un arc în capul oaselor și-l oprește; radioul începe imediat să difuzeze o muzică ritmată. Un zâmbet victorios se întinde pe fața lui Lionel, de la un obraz la altul: de când și-a cumpărat radioul, acum opt ani, și a pus ceasul să-l trezească la ora 6 dimineata, a reușit să se scoale întotdeauna înainte ca sirena să sune. Așa că nici măcar nu știe dacă alarma funcționează sau nu.

Lionel e deja pe covorașul de lângă pat, unde face cea de-a patruzeci și opta flotare din seria de cincizeci executată zilnic. Se simte în formă maximă. Flotările terminate, ia extensorul din debara, deschide fereastra de la balcon și începe tracțiunile. Energia pe care o degajă îi este diminuată de imaginea lămâiului pitic care se veștejește într-un ghiveci de pe balcon. Ia un pahar, îl umple cu apă plată Evian, pune în el o aspirină efervescentă și o lasă să se dizolve. Până atunci, duce extensorul în debara. De unde revine cu o pungă pe care scrie Carrefour. Potrivește două scaune spate în spate și le depărtează ușor, atât cât să poată sprijini punga de cele două spătare. Pune o pernă pe mochetă, între cele două scaune. Face câteva exerciții de respirație ca un karateka experimentat, după care, cu o lovitură precisă, sparge cele două cărămizi din pungă. Punga

adrian lustig

cade pe pernă, fără să facă vreun zgomot sau mizerie pe jos. Duce pungă la uşă, se întoarce, ia paharul cu aspirina dizolvată şi-l varsă la rădăcina lămâiului. Tot ce face, face în ritmul muzicii de la radio. Mângâie duios singura lămâie, scofâlcită, rămasă în pomisor, care se ambiţionează să nu moară.

Acum Lionel e în baie. A terminat cu bărbieritul. E într-un maiou gri şi poartă nişte boxeri gri, mulaţi. Verifică în oglindă calitatea rasului. Din oglindă îl priveşte un Woody Allen de acum 20 de ani, când nevroza lui era la început. Țsta e un fel mai literar de-a spune că Lionel poartă ochelari cu dioptrii mari, că a început să chelească şi că e stenic (dacă Woody Allen nu s-a născut direct astenic). Mulţumit de cum arată, îşi pregăteşte un mic dejun frugal, nu lasă nimic, dar absolut nimic, în farfurie, spală vasele şi le pune la scurs, după care deschide dulapul. Alege cu grijă un costum de culoare gri – pe cel mai din dreapta – dintre cele trei costume gri, identice, pe care le are. Asortează la el o cravată gri uni şi – n-are de ales – culege o cămaşă albă de pe un umeraş. Din păcate, nu se prea găsesc cămaşi gri în comerţ, deşi sunt foarte practice, pentru că nu se observă depunerile de pe guler. În schimb, ciorapi gri şi pantofi gri se găsesc pe toate drumurile.

Îndreaptă o cută invizibilă a cuverturii întinse peste patul făcut impecabil şi iese în vestibul. Ia din cuier un parpalac şi o pălărie – vă las să ghiciţi de ce culoare – şi se opreşte în faţa unei oglinzi uriaşe.

funeralii fericite!

E foarte mulțumit de ceea ce vede: un bărbat pe care-l așteaptă un viitor fericit. Peste o săptămână. Nu-și permite să stea prea mult cu zâmbetul ăla tâmp, de fericire, pe figură și-și trage fața publică de anonim: colțurile buzelor i se lasă, ochii privesc fix spre vârful pantofilor, umerii îi cad, iar el scade cu doi centimetri în înălțime. Ar vrea să fie atât de șters, încât să nu se vadă nici măcar în oglindă. Se apleacă, ia punga de la Carrefour cu cărămidile sparte și iese pe ușă.

Despre Lionel

Lionel e băiat bun. Și român, pe deasupra. A venit în Franța în urmă cu opt ani, ca să uite de toate umilințele din România – dar despre asta, mai târziu. Când s-a dat jos din autobuz, la Strasbourg, știa o singură propoziție în limba franceză: *Bonjour, camarade professeur!* Era tot ce se prinsese de el în cei patru ani de liceu. Nu i-a fost de mare folos. A încercat și alte propoziții, dar toate i-au lăsat pe francezi cu gura căscată: n-au înțeles nimic.

Mult mai de folos i-a fost diploma de inginer constructor. Bula imobiliară tocmai începuse să se umfle, așa că n-a fost prea complicat să-și găsească de lucru. Ușor-ușor, a învățat toată limba franceză, inclusiv pronunția: acum graseiază mai accentuat ca Edith Piaf când cânta *Laissez vous faire, milord*.